

[Søren Olesen.]

tiseret, har faaet en Del med af de Folk, man snarere kunde betegne som Taaber end som Forbrydere, saa meget mere som man ogsaa maa tage i Betragtning, at der fra Regeringens og Samfundets Side blev givet en vis Tilslutning til, at Folk kunde melde sig paa Arbejdspladser, som Vagt-mænd og som Deltagere i fremmed Krigstjeneste. Der kunde derfor være nogen Mening i, at man nu søger at faa Folk, som er dømt for saakaldte mindre Forseelser, saa hurtigt som muligt tilbage til normale Forhold i Samfundet, og det gælder særligt om, at de kan komme i Arbejde.

Undertiden begynder den værste Tid for en straffet Person, naar han bliver løsladt, og det ligger særlig i Bestemmelsen om Fortabelse af borgerlige Rettigheder. Jeg kan derom i al Almindelighed sige, at naar man har straffet en Person — man maa udmaale Straffen kortere eller længere, som man nu mener, det er retfærdigt —, er det egentlig urimeligt, at vedkommende bagefter stadig skal straffes. Tab af borgerlige Rettigheder kan næsten blive en livsvarig Straf, selv for en mindre Forbrydelse. I dette Tilfælde, hvor det drejer sig om landsskadelig Virksomhed, kan vi regne med, at mange Mennesker paa Forhaand vil være fjendtligt indstillet over for de Folk, som kommer ud efter at have afsønet deres Straf, og det er derfor rigtigt, at Samfundet, Regeringen og Rigsdagen understreger, at det ikke er Meningen, at disse Mennesker skal være Genstand for fortsat Forfølgelse, hverken fra det offentlige eller fra privates Side, men at de skal have Adgang til at generhverve de Rettigheder, som angaar deres Arbejde og Næring, saaledes som det er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Derimod kan der være nogen Mening i, at de ikke generhverver de politiske Rettigheder, før den fastsatte Tid er udløbet. Ud fra disse Synspunkter kan ogsaa vi fra Retsforbundets Side tilsige Lovforslaget Støtte. Vi mener, at der derved skabes Grundlag for, at disse Mennesker hurtigere kan blive nyttige danske Borgere igen.

Justitsministeren

(Elmqvist):

Jeg takker de ærede Ordførere, der har givet Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, for den venlige Modtagelse, Lov-

forslaget har faaet. Jeg har kun nogle ganske enkelte Bemærkninger at knytte til de Udtalelser, som er fremsat.

Det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard nærede nogen Betænkelse med Hensyn til Justitsministerens Ret til at give Sagførere, Læger o. lign. Adgang til at praktisere igen, og denne Betænkelse kom ogsaa til Orde fra det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsens og det ærede Medlem Hr. Paul Holts Side. Selvfølgelig bør den Dispensationsret, Ministeren her vil faa, udøves med megen Skønsomhed, det er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard i, men der ligger i Lovforslaget den Kautel, at den paagældende Organisation skal spørges. Derigennem mener jeg, der er skabt Sikkerhed for, at der ikke vil komme nogen Konflikt med den Afgørelse, den paagældende Organisation, f. Eks. Sagførernævnet, har truffet med Hensyn til Frakendelse af Udøvelse af Retten som Sagfører, hvor den paagældende ikke er dømt, men kun har gjort sig skyldig i en efter Sagførernævnets Mening unational Optræden. Det vilde selvfølgelig være i høj Grad uheldigt, om den Sagfører, der er dømt efter Landsforræderiloven, ved Justitsministeriets Foranstaltning fik Beføjelsen til at drive Sagførernæring tilbage, medens en, der har begaaet noget mindre, ved Sagførernævnets Foranstaltning er frakendt Retten for en Tid til at drive Sagførervirksomhed. Jeg synes, der ligger en Sikkerhed deri, at Organisationerne skal spørges; de Raad og de Udtalelser, Organisationerne kommer med, vil naturligvis enhver Justitsminister i høj Grad føle sig forpligtet til at lytte til.

Til det ærede Medlem Hr. Hjerminde vil jeg gerne sige, at de Erfaringer, vi har med Hensyn til de prøvelsladte, heldigvis er særdeles gode. De prøvelsladte bliver løsladt paa den Betingelse, at de skal forholde sig rolige, de skal afholde sig fra provokatorisk politisk Optræden, og det har vist sig, at der kun i ganske, ganske enkelte Tilfælde er kommet Klager over prøvelsladte. Vi har i det hele taget fra Fængselsvæsenets og Justitsministeriets Side det Indtryk, at de prøvelsladte forstaar, at de skal gaa stille med Dørene, at de selv skal gøre deres til at vise sig værdige til Samfundets Tilgivelse og skal opføre sig roligt og tilbageholdende, saaledes at deres Optræden ikke giver Anledning til Klage. Jeg tror derfor, jeg kan sige, at Prøvelsladelsen har vist sig at give sær-